

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/272/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3816216673
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3816216673.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudcov JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Radoslava Svitanu, PhD. v spore žalobcu F., zastúpeného B. proti žalovanému J., zastúpeného J., o zaplatenie 10.183,94 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 10. mája 2017, č. k. 5Csp/107/2016-80, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 6.360,97 eur s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 30.09.2015 do zaplatenia (výrok I.) a vo výroku o trovách prvoinštančného konania (výrok III.) p o t v r d z u j e .

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1.1 Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 6.360,97 eur s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 30.09.2015 do zaplatenia (výrok I.), vo zvyšku súd žalobu zamietol (výrok II.) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 24,92 % (výrok III.). Rozhodnutie odôvodnil skutkovými zisteniami, že právny predchodca žalobcu - T. uzavrel dňa 04.04.2013 so žalovaným ako fyzickou osobou zmluvu o splátkovom úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie splátkového úveru žalovanému vo výške 8.000 eur. Podľa zmluvy sa žalovaný zaviazal úver splácať v mesačných splátkach po 141,24 eur, počet splátok bol dohodnutý 120, úroková sadzba je uvedená ako fixná vo výške 14,9 % ročne, RPMN je v zmluve uvedená 17,47 %, priemerná hodnota RPMN 13,8 %, celková čiastka spojená s úverom 16.346,79 eur, termín splatnosti splátok je k 25. dňu v mesiaci. Splatnosť prvej splátky je v zmluve určená dňa 25.03.2013, konečná splatnosť úveru dňa 25.04.2023. V zmluve si zmluvné strany dohodli spracovateľský poplatok v sume 169 eur jednorazovo, poplatok za správu úveru v sume 2,99 eur mesačne a poplatok za poistenie k úveru vo výške 4,78 eur mesačne. Z vyjadrenia žalobcu zo dňa 24.03.2017 vyplýva, že zo strany žalovaného bola celkovo uhradená suma 1.639,03 eur, pričom posledná splátka bola uhradená dňa 24.09.2014. Právny predchodca žalobcu listom zo dňa 09.09.2015 vyzval žalovaného k úhrade omeškaných splátok v lehote 15 dní od doručenia výzvy s upozornením, že ak dlžné splátky nebudú zaplatené, banka môže vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Následne listom zo dňa 30.09.2015 právny predchodca žalobcu žalovanému oznámil, že ku dňu 29.09.2015 bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru a vyzval ho na zaplatenie sumy 10.070,79 eur, do 15 dní. Žalovaný toto oznámenie prevzal dňa 06.10.2015. Dňa 23.10.2015 T. uzavrela so žalobcom zmluvu o postúpení pohľadávok č. 1237/2015/CE, na základe ktorej došlo aj k postúpeniu pohľadávky voči žalovanému. O tejto skutočnosti bol žalovaný upovedomený listom zo dňa 30.10.2015.

1.2 Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba je dôvodná iba sčasti. Predmetná úverová zmluva je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, keďže právny predchodca žalobcu ako dodávateľ poskytol finančné

prostriedky žalovanému, ktorý nekonal v rámci svojej podnikateľskej činnosti (teda bol v postavení spotrebiteľa). Zmluva neobsahuje správny údaj o celkovej čiastke spojenej s úverom. V zmluve je uvedená suma 16.346,79 eur, avšak 120 splátok po 141,24 eur predstavuje sumu 16.948,80 eur. V súvislosti s takto nesprávne uvedenou celkovou čiastkou, spojenou s úverom, je nesprávne uvedená aj RPMN. V zmluve je RPMN uvedená 17,47 %, správne ale má byť 18,9 %. I v prípade, že by do mesačnej splátky nebol zahrnutý poplatok za poistenie, celková čiastka spojená s úverom v zmluve nie je uvedená správne, a teda ani RPMN nie je uvedená správne. V zmluve uvedená RPMN je v nesprávnej výške v neprospech spotrebiteľa, preto súd prvej inštancie považoval úver poskytnutý žalovanému na základe tejto zmluvy za bezúročný a bez poplatkov. Žalobcovi preto vznikol nárok len na vrátenie poskytnutej istiny 8.000 eur, pričom zo strany žalovaného bola žalobcovi, resp. jeho právnenému predchodcovi uhradená celkom suma 1.639,03 eur. Z toho vyplýva, že žalovaný má žalobcovi ešte doplatiť sumu 6.360,97 eur. Vzhľadom k tomu, že žalovaný dlžnú sumu neuhradil riadne a včas, dostal sa s plnením do omeškania a žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške podľa Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. od 30.09.2015, t. j. odo dňa nasledujúceho po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru. Právne súd prvej inštancie zdôvodnil rozhodnutie vo veci samej ustanoveniami § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 2 písm. j), § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy.

1.3 Rozhodnutie nároku na náhradu trov konania zdôvodnil súd prvej inštancie s odkazom na ustanovenie § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tým, že žalobca sa žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 10.183,94 eur, priznaná mu bola suma 6.360,97 eur. Úspech žalobcu v konaní predstavuje 62,46 %, neúspech 37,54 %. V konaní teda mal prevažný úspech žalobca, jeho čistý úspech v konaní predstavuje 24,92 % (62,46% - 37,54%) a v tomto rozsahu mu súd priznal nárok na náhradu trov konania.

2. Proti uvedenému rozsudku súdu prvej inštancie, a to vo výrokoch o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 6.360,97 eur s príslušenstvom a o trovách konania (výroky I., III.), podal včas odvolanie žalovaný a navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prípadne, aby zmenil napadnutú časť rozsudku tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Odvolanie zdôvodnil tým, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil postavenie žalobcu ako aktívne vecne legitimovaného, resp. sa vôbec nevysporiadal s aktívnou vecnou legitimáciou. Podľa žalovaného žalobca nepreukázal splnenie podmienok postúpenia pohľadávky, najmä dodržanie lehoty podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Rozsudok tak trpí vážnymi vadami, ktoré spôsobujú jeho nepreskúmateľnosť. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal so skutočnosťou, že ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy a z odôvodnenia rozsudku nevyplýva splnenie poučovacej povinnosti súdu podľa § 292 CSP a súd prvej inštancie sa nevysporiadal ani s konkrétnou námietkou týkajúcou sa doručenia výzvy z 09.09.2015 podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Ako vyvodili viaceré krajské sudy, pre platné postúpenie bankovej pohľadávky je nevyhnutné, aby banka zaslala dlžníkovi (žalovanému) výzvu, ktorú predpokladá § 92 ods. 8 zákona o bankách, a aby aj túto výzvu žalovanému doručila. Oznámenie o mimoriadnej splatnosti úveru, doručené žalovanému dňa 06.10.2015, podľa žalobcu nemôže byť považované za výzvu banky pred postúpením pohľadávky, nakoľko chýba časový odstup. Ak by aj žalobca preukázal doručenie výzvy z 09.09.2015, podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách by nebola dodržaná druhá podmienka, ktorou je omeškanie klienta o viac ako 90 kalendárnych dní. Medzi výzvou z 09.09.2015 a postúpením, ktoré nastalo dňa 23.10.2015, uplynulo len 44 dní. Na podporu svojich záverov žalovaný citoval rozhodnutia krajských súdov (Krajský súd v Banskej Bystrici, sp. zn. 16Co/760/2015, Krajský súd v Žiline, sp. zn. 9Co/147/2016, Krajský súd v Trenčíne, sp. zn. 5Co/460/2015). Podľa žalovaného žalobca nie je v tomto konaní aktívne vecne legitimovaný, preto súd prvej inštancie nesprávne právne vec posúdil, keď čiastočne vyhovel žalobe.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že jeho právny predchodca dodržal všetky podmienky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve banky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Výklad, ktorý prezentuje žalovaný, je podľa žalobcu nesprávny. Predmetné ustanovenie požaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok - zaslanie výzvy a omeškanie viac ako 90 dní, nevyžaduje však odoslanie výzvy a následné omeškanie viac ako 90 dní. Ďalej žalobca argumentoval aj rozhodnutiami Krajského súdu v Prešove, sp. zn.

9Co/20/2016 a 19Co/2/2016 a vyvodil z nich, že porušenie § 92 ods. 8 zákona o bankách neznamená neplatnosť postúpenia pohľadávky. Okrem toho uviedol, že podľa § 89 ods. 1 zákona o bankách si banka môže s klientom zmluvne upraviť práva a povinnosti odchyľne od zákona, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje. V tomto prípade podľa čl. 10 Zmluvy o splátkovom úvere bola banka oprávnená okrem iného aj postúpiť pohľadávku. Napokon žalobca poukázal na to, že predložil súdu oznámenie postupcu adresované žalovanému o postúpení pohľadávky spolu s podacím hárkom, pričom relevantné oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu vecnú legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Obo 210/01).

4. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu zopakoval, že postupník, teda žalobca, ktorému bola na základe zmluvy o postúpení pohľadávky postúpená pohľadávka bankou, je povinný preukázať, že banka klienta písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splnením svojho záväzku minimálne 90 dní. Okrem toho, že žalobca nepreukázal, že výzva bola žalovanému riadne doručená, podľa žalovaného ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách má na mysli 90-dňové omeškanie od doručenia výzvy a nie od prvého omeškania. Opačný výklad by mohol viesť ad absurdum k tomu, že pri splnení omeškania o viac ako 90 dní by mohla banka v jeden deň zaslať výzvu a hneď na druhý deň postúpiť pohľadávku. Pokiaľ ide o rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Obo 210/01, ktoré uviedol žalobca na podporu tvrdenia, že relevantné oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka, žalovaný k tomu uviedol, že tento právny názor nemožno aplikovať na situáciu, kde postupcom je banka. Žalobcom uvádzaná rozhodovacia prax najvyššieho súdu je prekonaná okrem iného rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Cdo/76/2007, Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 17Co/792/2015, ako aj uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 337/2012.

5. Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti potvrdiť ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP.

6. Žalovaný v odvolaní tvrdil, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal so skutočnosťou, že ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy a z odôvodnenia rozsudku nevyplýva splnenie poučovacej povinnosti súdu podľa § 292 CSP. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku (bod 14 odôvodnenia) je však zrejmé, že predmetnú zmluvu o splátkovom úvere považoval súd prvej inštancie za zmluvu o spotrebiteľskom úvere (a teda aj za spotrebiteľskú zmluvu, čo je zrejmé okrem iného aj z vety, že na daný vzťah platí podporné úprava § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách). Splnenie poučovacej povinnosti podľa § 292 CSP pritom nemusí vyplývať z odôvodnenia rozsudku. Podstatné je, či súd spotrebiteľa skutočne poučil alebo nie. V tomto prípade je v súdnom spise založené poučenie spotrebiteľa podľa § 292 CSP hneď za výzvou na vyjadrenie sa k žalobe, pričom z doručky vyplýva, že výzva na vyjadrenie sa k žalobe, žaloba s prílohami a aj poučenie boli žalovanému (ktorý vtedy ešte nebol zastúpený advokátom) doručené dňa 04.04.2017.

7. Pokiaľ žalovaný v odvolaní uviedol, že považuje napadnutú časť rozsudku súdu prvej inštancie za nepreskúmateľnú z dôvodu, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu v súvislosti s dodržaním podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, odvolací súd uvádza, že skúmanie aktívnej a pasívnej vecnej legitímácie je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Pokiaľ by súd dospel k záveru, že (aktívna alebo pasívna) vecná legitímácia niektorej zo strán nie je daná, musí tento záver náležite skutkovo a právne zdôvodniť. Ak však súd je toho názoru, že vecná legitímácia na oboch stranách je daná, nemá povinnosť za každých okolností toto konštatovanie uviesť v odôvodnení rozsudku a právne ho zdôvodniť. Ak súd výslovne neuviedie, že dospel k záveru, že je daná na strane žalobcu aktívna a na strane žalovaného pasívna vecná legitímácia, neznamená to, že súd opomenul preskúmať vecnú legitímáciu. Podobne súd výslovne neuvádza pri každom právnom úkone, že dospel k záveru, že konajúce subjekty mali spôsobilosť mať práva a povinnosti, mali spôsobilosť na právne úkony, že právny úkon urobili slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne, že právny úkon svojím obsahom alebo účelom neodporuje zákonu, neobchádza ho, ani sa neprieči dobrým mravom a podobne. V odôvodnení súdneho rozhodnutia postačuje konštatovanie, že subjekty uzavreli konkrétnu zmluvu (resp. urobili iný právny úkon) a pokiaľ súd neuviedie, že niektorá podmienka pre platnosť tohto právneho úkonu nebola splnená, znamená to, že súd dospel k záveru, že tento právny úkon je platný. V preskúmvanej veci postačuje, že v odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej

inštancie konštatoval, že právny predchodca žalobcu (banka) a žalobca uzavreli zmluvu o postúpení pohľadávok, na základe ktorej aj skutočne došlo k postúpeniu pohľadávky voči žalovanému (bod 6 odôvodnenia napadnutého rozsudku). Takéto konštatovanie v sebe implicitne zahŕňa preskúmanie podmienok platnosti postúpenia pohľadávky a aj záver (keďže súd neuviedol opak), že postúpenie je platné. Napadnutý rozsudok teda nemožno považovať za nepreskúmateľný len z dôvodu, že v jeho odôvodnení nie je výslovne uvedené preskúmanie naplnenia predpokladov aktívnej a pasívnej vecnej legitímácie.

8. Vyššie uvedené však neznamená, že záver súdu prvej inštancie (hoci implicitný) o tom, že predpoklady aktívnej a pasívnej vecnej legitímácie boli naplnené, nemôže byť predmetom preskúmania v odvolacom konaní - aj tento záver môže odvolateľ namietať - nejde však o nepreskúmateľnosť rozhodnutia, ale o otázku správnosti právneho posúdenia súdu prvej inštancie a prípadne aj skutkových zistení, na základe ktorých súd prvej inštancie k takémuto záveru dospel.

9. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie založil výrok, ktorým žalobe čiastočne vyhovel, na skutkových zisteniach, že žalovaný naposledy uhradil právnemu predchodcovi žalobcu (banke) splátku na základe predmetnej zmluvy o splátkovom úvere dňa 24.09.2014, odvtedy nedošlo k žiadnej ďalšej úhrade. Právny predchodca žalobcu listom zo dňa 09.09.2015 vyzval žalovaného k úhrade omeškaných splátok (súd prvej inštancie netvrdil, že doručenie tohto listu z 09.09.2015 bolo preukázané, preto je irelevantné tvrdenie žalovaného, že súd sa nevysporiadal s námietkou nedoručenia výzvy z 09.09.2015) a následne listom zo dňa 30.09.2015 právny predchodca žalobcu žalovanému oznámil, že ku dňu 29.09.2015 bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru a vyzval ho na zaplatenie sumy 10.070,79 eur, do 15 dní. Žalovaný toto oznámenie prevzal dňa 06.10.2015. Dňa 23.10.2015 T. uzavrela so žalobcom zmluvu o postúpení pohľadávok. Tieto skutkové zistenia súdu prvej inštancie žalovaný v odvolaní nespochybnil.

10. Pokiaľ ide o právne posúdenie veci, odvolací súd považuje za potrebné pre účely ďalšej argumentácie citovať ustanovenie § 92 ods. 8 (predtým § 92 ods. 7) zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“): „Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.“

11. Citované ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách neupravuje len administratívne povinnosti banky pri ochrane bankového tajomstva, ako to naznačuje žalobca, ale stanovuje podmienky platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky bankou, ide teda o lex specialis vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávky (§ 524 a nasl.). Tomu nasvedčuje jednak znenie citovaného ustanovenia („...môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku... postúpiť“), ako aj jeho zaradenie do časti zákona o bankách, ktorej nadpis znie „Ochrana klientov a bankové tajomstvo“. Pokiaľ žalobca (prostredníctvom citácie rozhodnutí iných súdov) odkazoval aj na dôvodovú správu, je potrebné pripomenúť, že táto dôvodová správa sa týkala pôvodného znenia tohto ustanovenia, avšak novelou zákona o bankách zákonom č. 132/2013 Z. z. bol nadpis štrnástej časti (do ktorej patrí aj § 92) zmenený z „Bankové tajomstvo“ na „Ochrana klientov a bankové tajomstvo“, čo tiež nasvedčuje tomu, že účelom tohto ustanovenia teda nie je len ochrana bankového tajomstva, ale aj ochrana klientov banky. Citované ustanovenie stanovuje podmienky, za ktorých môže banka aj bez súhlasu klienta postúpiť svoju pohľadávku na inú osobu, čo výkladom a contrario znamená, že ak podmienky, uvedené v tomto ustanovení, splnené nie sú, banka postúpiť pohľadávku bez súhlasu klienta nemôže. Postúpenie pohľadávky bankou bez splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách je teda potrebné považovať za konanie v rozpore so zákonom a takýto úkon

je absolútne neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pričom na absolútnu neplatnosť právneho úkonu má súd povinnosť prihladať ex offa.

12. Pre preukázanie aktívnej vecnej legitímácie v spore z bankovej pohľadávky nepostačuje oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky, je potrebné preukázanie platného postúpenia pohľadávky. Podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak dlžníkovi postúpenie oznámil postupca, dlžník nemá právo požadovať preukázanie postúpenia zmluvou o postúpení pohľadávky. To však platí len vo vzťahu k dlžníkovi, teda presnejšie vo vzťahu medzi účastníkmi zmluvy o postúpení pohľadávky na jednej strane a dlžníkom na strane druhej, nie vo vzťahu k súdu. Pokiaľ žalobca argumentoval rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Obo/210/2001, podľa ktorého relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu vecnú legitímáciu postúpika na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd z takého oznámenia vychádza bez toho, aby skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení, odvolací súd uvádza, že súdna prax sa už od tohto rozhodnutia odklonila (okrem toho rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Obo/201/2001 sa týkalo obchodnej, nie spotrebiteľskej veci a iných skutkových okolností). Odklon od uvedeného rozhodnutia vyplýva napríklad z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Obo/49/2008 zo dňa 14.05.2008, z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Cdo/76/2007 zo dňa 28.01.2009 a najnovšie aj z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 28.03.2018. K správnosti týchto záverov sa priklonil aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení, sp. zn. IV. ÚS 337/2012-19 zo dňa 03.07.2012.

13. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách stanovuje dve podmienky platnosti postúpenia pohľadávky: 1. písomnú výzvu banky klientovi, 2. nepretržité omeškanie klienta so splnením aspoň časti svojho peňažného záväzku voči banke dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Nemožno však súhlasiť so žalovaným v tom, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách umožňuje platne postúpiť bankovú pohľadávku na iný subjekt len v prípade, ak omeškanie klienta trvá 90 dní aj po výzve banky. Zo slov „napriek písomnej výzve“ vyplýva, že postúpeniu pohľadávky musí predchádzať výzva a napriek tejto výzve musí byť klient v omeškaní (teda na výzvu nereaguje uhradením dlhu), ale z tejto formulácie nemožno vyvodiť, že by po výzve mala banka čakať ešte 90 dní. Ak by teoreticky prišlo k situácii, ktorú naznačil žalovaný, že by banka po 90 dňoch omeškania klienta odoslala výzvu a na druhý deň po jej doručení by postúpila pohľadávku, dalo by sa to považovať za obchádzanie zákona, keďže zákon vyžaduje výzvu, nie oznámenie a podstatnou súčasťou výzvy je, že adresát výzvy musí mať reálnu možnosť na výzvu zareagovať. To, že existuje teoretická možnosť zneužitia, resp. obídenia nejakého zákonného pravidla, však neznamená, že toto pravidlo, resp. jeho konkrétny výklad je nesprávny. Pri výklade, ktorý načrtol žalovaný, teda, ak by mala banka po výzve čakať ešte 90 dní, by zas mohlo dochádzať k tomu, že banka by výzvu klientovi zasielala už v prvý deň omeškania, potom by sa tri mesiace zdanlivo nič nedialo a následne by došlo k postúpeniu pohľadávky, čo tiež nie je želaný stav.

14. Je tiež potrebné uviesť, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách nepredpisuje, ako má vyzerať výzva, predchádzajúca postúpeniu pohľadávky (okrem toho, že má mať písomnú formu), ani to, že by v tejto výzve malo byť upozornenie na možnosť postúpenia pohľadávky. Za písomnú výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách preto možno považovať v preskúmvanej veci aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, ktorého súčasťou bola výzva na uhradenie pohľadávky z konkrétnej zmluvy v konkrétnej výške, a to do 15 dní od doručenia tejto výzvy/oznámenia. Z doručky, predloženej žalobcom, vyplýva, že táto výzva/oznámenie bolo žalovanému doručené dňa 06.10.2015 (čo potvrdil žalovaný v odvolaní) a následne dňa 23.10.2015 banka postúpila pohľadávku na žalobcu. V čase postúpenia pohľadávky bol žalovaný v omeškaní so splnením časti svojho dlhu viac ako 90 dní (zo spisu vyplýva, že poslednú splátku uhradil 24.09.2014), bol písomne vyzvaný na úhradu dlhu, táto výzva mu bola doručená, pričom mu bola daná dostatočná (15-dňová) lehota na zaplatenie (prípadne na to, aby požiadal o splátkový kalendár), nešlo teda o prípad obchádzania zákona, aký uviedol žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu k odvolaniu. Odvolací súd preto dospel k záveru, že boli naplnené predpoklady pre postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Preto súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že k platnému postúpeniu pohľadávky došlo.

15. Vzhľadom na vyššie uvedené nebolo už potrebné, aby odvolací súd skúmal, či žalovaný dal platne súhlas s postúpením pohľadávky vopred, priamo v zmluve o splátkovom úvere, ako uviedol žalobca. o

16. Keďže výšku priznaného plnenia, ani spôsob plnenia (do troch dní od právoplatnosti rozsudku) žalovaný v odvolaní nenamietal, odvolací súd (viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania) sa nimi nemohol zaoberať.

17. Pokiaľ žalovaný v odvolaní napadol aj výrok o trovách prvoinštančného konania, neuviedol, v čom má spočívať nesprávnosť tohto výroku. Tento výrok súd prvej inštancie dostatočne a správne odôvodnil, pričom vychádzal z čistého úspechu žalobcu (čo je veličina konštantne aplikovaná v rozhodnutiach súdov), ktorý aj správne vypočítal. V odvolacom konaní nedošlo k zmene, ani zrušeniu rozhodnutia vo veci samej, preto odvolací súd aj výrok o trovách prvoinštančného konania potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP.

18. V odvolacom konaní mal plný úspech žalobca, preto mu odvolací súd v súlade s ustanoveniami § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške trov odvolacieho konania (rovnako ako o výške trov prvoinštančného konania v rozsahu priznanom napadnutým rozsudkom) rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).